

Arrest

nr. 337 234 van 5 december 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: **1. X**
 2. X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat M. LYS**
 Berckmansstraat 89
 1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 24 april 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. VAN CUTSEM *loco* advocaat M. LYS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partijen, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 6 februari 2023 België binnen met hun paspoort en verzoeken op 8 februari 2023 om internationale bescherming. Op 3 februari 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van elk van hen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die dezelfde dag aan verzoekster en de volgende dag aan verzoeker aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, genomen in hoofde van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren op (...) 2002 in Cucuta. In 2019 ging u in Cali wonen. Daar werkte u van rond november 2021 tot februari 2023 in een restaurant in het centrum van Cali, genaamd A(...), waar u als kelner begon en opklom tot zaakvoerder. U leerde daar ook uw huidige partner, Y(...) E(...) B(...) G(...) (o.v.: (...); CGVS: (...)), kennen. De laatste job die u uitoefende was in een bakkerij in de wijk Villa Colombia, waar u slechts 1 à 2 weken werkte in juni 2023.

Nadat de grootvader van uw partner, F(...) L(...) G(...) L(...), overleed in oktober 2022, besloot uw schoonmoeder, O(...) L(...) G(...) M(...), om samen met haar eigen moeder, G(...) d(...) S(...) M(...) O(...), Colombia te verlaten en naar Spanje te vertrekken. Daarop gingen u en uw partner eind december 2022 in de huurwoning van uw schoonmoeder wonen. Alvorens uw schoonmoeder vertrok naar Spanje, ging zij een lening aan bij woekeraars van de gota a gota. Ze vroeg aan u om het document voor deze lening te ondertekenen en u stemde daarmee in.

Begin februari kreeg u een email waarin geld van u werd gevorderd. U antwoordde met de vraag over welk geld het ging, maar kreeg geen reactie. Vervolgens kregen u en uw partner berichten op jullie persoonlijke Whatsapp, alsook telefoontjes, waarin 60.000 Colombiaanse pesos van jullie werd geëist. U besloot dit bedrag te betalen, om niet meer lastiggevallen te worden. De dagen nadien ontving u echter opnieuw berichten en telefoontjes van onbekende nummers, waarin deze keer 300.000 pesos van jullie werd geëist. Ditmaal weigerde u te betalen, waardoor u bleef lastiggevallen worden. De schuldeisers kwamen aan uw foto's, bestanden en contactenlijst en stuurden berichten in verband met uw schulden naar uw familie en vrienden. Omdat u bleef weigeren te betalen, verhoogden uw belagers hun schuldeis naar 3 miljoen pesos, terwijl ze u bleven lastigvallen. Op advies van de politie veranderden u en uw partner van nummer, maar nog dezelfde dag kregen jullie opnieuw berichten met schuldeisen. Ook jullie werkgever werd lastiggevallen, waardoor jullie beiden werden ontslagen in februari 2023.

Begin maart 2023 kwamen drie mannen langs jullie huis, terwijl jullie thuis waren. Ze losten schoten op jullie voordeur en gooiden met stenen. Ze schoven een briefje onder de deur waarop stond: "Waar is O(...)?" Jullie belden de politie, maar die kwam niet opdagen. Jullie leefden vervolgens ondergedoken in jullie huis, tot in juni vlakbij een bakkerij opende. Daar gingen jullie aan de slag, maar na een week kreeg jullie baas opnieuw berichten dat u geld verschuldigd was. Kort nadien trof uw baas zijn bakkerij gevangendiseerd en besmeurd met graffiti aan, met daarbij de boodschap: "Betaal het geld". Hierop werden jullie opnieuw beiden ontslagen. Begin juli 2023 kwam de eigenaar van de huurwoning waarin jullie verbleven, vergezeld door een agent, naar jullie toe om jullie uit de woning te zetten wegens achterstallige huur. Vervolgens verbleven jullie een tijdje bij een kennis. In augustus 2023 nam uw schoonmoeder opnieuw contact met jullie op. Ze legde jullie uit dat zij geld verschuldigd was aan gevaarlijke mensen, en dat jullie problemen daarvan voortkwamen. Ze hielp jullie een kamer te huren in de wijk Villa Colombia, waar jullie verbleven tot uw vertrek naar Spanje op 16 oktober 2023. Op 6 februari 2024 kwamen jullie aan in België, en op 8 februari dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

Naast bovenstaande problemen vermeldt u ook dat de grootmoeder van uw partner, G(...) d(...) S(...), in september 2023 vermist is geraakt. Jullie zouden het vermoeden hebben dat deze verdwijning te maken heeft met het feit dat G(...) d(...) S(...) met haar handtekening een som geld van de verzekering van de aanrijding van F(...) L(...) kan innen. Verder verklaart u hier echter het fijne niet van te weten.

In geval van terugkeer naar uw land van herkomst vreest u voor het leven en welzijn van uzelf, uw partner en uw familie, en u bent bang dat de aanvallen van de gota a gota zullen herbeginnen en dat ze fysiek en persoonlijker zullen worden.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw partner volgende documenten neer: jullie paspoorten; jullie Bijlages-26; verblijfslicenties; kopies van jullie vliegtickets vanuit Colombia naar Madrid; een foto van de begrafenis van F(...) L(...); een verzekeringsdocument met betrekking tot de aanrijding waarbij F(...) L(...) overleed; een document omtrent de volmacht voor het innen van het geld van de verzekering van F(...) L(...); nieuwsberichten over de verdwijning van G(...) d(...) S(...); close-up foto's van verwondingen aan het gezicht van Y(...) E(...); de Spaanse vreemdelingenkaart en het rijbewijs van O(...) L(...); het paspoort en de identiteitskaart van G(...) d(...) S(...) alsook bewijs van haar verzoek om internationale bescherming in Spanje; documenten met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming van O(...) L(...), inclusief haar verklaringen in Spanje; schermafbeeldingen van Whatsapp-berichten, emails, alsook van Whatsapp-nummers; een document over de criminele groep gota a gota; uittreksels uit een Nederlands ambtsbericht en EUAA Country Focus, met opmerkingen van uw advocaat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt, en wel omwille van de volgende redenen:

U verklaart dat uw problemen begonnen toen u ermee akkoord ging het contract te tekenen voor de lening die uw schoonmoeder was aangegaan (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 9 augustus 2024, p. 5), en dat dit contract de reden was dat de gota a gota geld van u eisten (CGVS, p. 18). Er zijn hieromtrent echter een aantal bedenkingen te maken bij uw verklaringen en die van uw partner:

- U weet opvallend weinig over de inhoud van het contract. Wanneer gevraagd welke afspraken in het contract stonden, en om de hoeveel tijd uw schoonmoeder het geld zou moeten terugbetalen, antwoordt u: "Dat wist ik niet, enkel dat ik haar moest helpen door dat te ondertekenen zodat ze dat geld zouden uitlenen" (CGVS, p. 19). Bovendien verklaart u dat u het contract niet las vooraleer u het tekende (CGVS, p. 19). Het is niet aannemelijk dat u, met dergelijke onvoorzichtigheid, zomaar een contract zou tekenen zonder eerst meer te weten te komen over de inhoud ervan.

- In licht van bovenstaande opmerking moet er ook op worden gewezen dat het onwaarschijnlijk is dat u helemaal niks zou hebben geweten over de potentiële gevaren van het aangaan van leningen in Colombia vooraleer u het contract zou getekend hebben. U had tot dan namelijk, los van de korte periode in Venezuela, uw hele leven in Colombia gewoond (CGVS, p. 4, 6). De context waarin de ondertekening zou gebeurd zijn, namelijk met de onbekende man op de motor die het contract voorzag (CGVS, p. 18), zou logischerwijze extra voorzichtigheid bij u moeten teweegbrengen. Het onvoorzichtige gedrag waarmee u het contract - zonder het te lezen of u beter te informeren - zou getekend hebben, is dermate onlogisch dat het afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

- Uw verklaringen dat uw schoonmoeder erop stond dat u het contract zou tekenen, en dat u in ruil 200.000 pesos ontving (CGVS, p. 6), vormen geen afdoende uitleg voor de redenen waarom u, ondanks bovenstaande bedenkingen, toch zou getekend hebben. Het blijft immers zo dat uw gedrag, zoals u het beschrijft, dermate onvoorzichtig lijkt dat er weinig geloof kan worden aan gehecht. Ook uw verklaring dat u een ander beeld had van uw schoonmoeder, en dat u dacht dat zij een normaal en goed persoon was (CGVS, p. 19), kan niet overtuigen als reden voor het ondertekenen van het contract. Ook wanneer u geen twijfels hebt over de bedoelingen van uw schoonmoeder, zou immers van u mogen worden verwacht dat u met grote voorzichtigheid handelt bij het ondertekenen van zo'n contract, zeker gezien de hierboven beschreven context.

- Ook uw opmerking dat het tekenen van het contract met de gota a gota volledig uw schoonmoeders beslissing was, en dat dit volledig in haar handen lag (CGVS, p. 22), kan niet overtuigen. U was op het moment dat u het contract zou getekend hebben namelijk een volwassen man die zelf verantwoordelijk is voor de verbintenissen die hij al dan niet aangaat. U stelt dat u dit gewoon deed omdat u E(...)s partner was en omdat u haar moeder wilde helpen (CGVS, p. 22), maar dit is opnieuw geen afdoende verklaring voor uw onvoorzichtigheid en kan bijgevolg bovenstaande bedenkingen niet ombuigen. Bovendien valt op te merken dat u zaakvoerder was van een restaurant (CGVS, p. 8), en u samen met uw partner zelfstandig in een huurwoning leefde (CGVS, p. 4-5). Hierdoor valt te verwachten dat u weet hoe u financiële kwesties moet beheren, hetgeen het des te meer bevreemdend maakt dat u een contract voor een lening zou ondertekenen zonder eerst de inhoud ervan na te gaan.

- Wanneer gevraagd wat het totaalbedrag van de lening was, stelt u initieel dat dit 3 miljoen pesos was, waarna u zich meteen corrigeert en zegt dat het 10 miljoen pesos was, hetgeen u nadien nogmaals bevestigt (CGVS, p. 19). Uw partner stelt echter dat ze weet dat de lening een bedrag betrof van ongeveer 20 miljoen pesos. Dit is een aanzienlijk verschil met wat u zelf verklaart, en doet bijgevolg opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

- Terzijde valt op te merken dat het, gezien de leningen die de gota a gota verstrekken, en vooral hun inningsmethodes, uiteraard buiten de wet vallen, bevreemdend is dat ze u daarvoor een contract zou hebben laten ondertekenen. Het contract en uw handtekening zijn immers waardeloos.

In het licht van bovenstaande bedenkingen en opmerkingen kan weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de lening die u zou zijn aangegaan bij de gota a gota. Gezien die lening de basis vormt voor uw problemen, wordt de geloofwaardigheid daarvan zwaar ondergraven. Vervolgens moet worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot de periode dat u en uw partner ondergedoken zouden geleefd hebben weinig geloofwaardig zijn, om de hieronder genoemde redenen:

- *U en uw partner verklaren dat jullie, na de aanslag op jullie huis, meerdere maanden ondergedoken leefden in jullie huis (CGVS, p. 10, 13; notities persoonlijk onderhoud CGVS Y(...) E(...)) d.d. 9 augustus 2024, p. 15). Het zou echter, indien jullie een diepe vrees koesteren voor de gota a gota, erg onlogisch zijn om onder te duiken op het exacte adres waarvan jullie belagers weten dat jullie er wonen en waar ze al een aanval deden (CGVS, p. 10; CGVS Y(...) E(...), p. 8). Wanneer gevraagd waarom jullie onderdoken in de huurwoning, terwijl jullie belagers duidelijk wisten waar jullie woonden, antwoordt u: "Wel simpelweg omdat we ofwel in dat huis konden blijven wonen met alle angst van dien ofwel op straat moesten wonen, in de kou, zo eenvoudig zat het" (CGVS, p. 23). Nochtans zou van iemand die voor zijn leven vreest en die zeker weet dat zijn belagers hem weten wonen, mogen worden verwacht dat hij een andere oplossing zoekt – bijvoorbeeld bij een familielid, zoals in uw geval uw broer J(...) B(...) die in Cucuta woont – zodat hij niet in dezelfde woonst zou moeten blijven die reeds aangevallen en beschoten is (CGVS, p. 10; CGVS Y(...) E(...), p. 15). Het gegeven dat jullie toch in jullie woonst zouden gebleven zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie vrees.*

- *Volgens jullie verklaringen zouden jullie in juni 2023, op het moment dat jullie nog ondergedoken leefden in jullie huis, in een bakkerij vlakbij jullie huis zijn beginnen werken (CGVS, p. 7, 10-11; CGVS Y(...) E(...), p. 6, 9, 15). Het is bevreemdend dat jullie, wanneer er een bakkerij opende vlakbij jullie huis, plots niet meer de nood voelden om ondergedoken te leven en gewoon opnieuw gingen werken. Dit is opmerkelijk omdat jullie belagers jullie duidelijk wisten wonen en dus in die buurt naar jullie zouden kunnen op zoek gaan. U verklaart dat u in de bakkerij ging werken uit noodzaak omdat u eten moest kopen en uit het huis weg wilde (CGVS, p. 23), maar deze redenering kan niet zonder meer gevolgd worden, gezien het grote risico dat jullie liepen in de buurt van jullie woning. Overigens stellen zowel u als uw partner dat jullie niet op zoek gingen naar een baan verder van huis omdat jullie je de bustickets naar de stad daarvoor niet konden veroorloven (CGVS, p. 20; CGVS Y(...) E(...), p. 9). Dit is echter niet aannemelijk, gezien de beperkte kosten van het openbaar vervoer logischerwijs gedekt zouden kunnen worden met het loon van een nieuwe job. Het gegeven dat jullie geen andere oplossing zochten – op zijn minst verder weg uit de buurt van jullie huis – en toch bij de bakkerij zouden zijn gaan werken, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie vrees.*

Daarnaast moet op een duidelijke tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw persoonlijk onderhoud op het CGVS worden gewezen:

- *Bij de DVZ verklaart u dat er in maart 2023 drie mannen naar jullie huis kwamen en dat ze jullie vertelden dat uw schoonmoeder hen nog geld moest. U verklaart dat ze 10 miljoen pesos vroegen en dat ze zeiden dat jullie dit moesten betalen. Pas daarna vertelt u over het incident waarbij de mannen van de gota a gota op jullie poort schoten en met stenen wierpen (Vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, S(...) A(...) R(...) C(...), dd. 23 februari 2024, vraag 5). U heeft het dus duidelijk over een eerste keer waarbij jullie in gesprek gingen, en een tweede keer waarbij geschoten werd. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS daarentegen, verklaart u dat het moment dat de mannen van de gota a gota langs uw huis kwamen, waarbij ze schoten losten en u ze enkel hebt zien vertrekken op motors, het enige contact was dat u met hen heeft gehad (CGVS, p. 12). Wanneer gevraagd of de mannen toen iets gezegd hebben, antwoordt u: "Nee" (CGVS, p. 22). Ook bevestigt u dat er in totaal slechts één keer mannen naar jullie huis kwamen, namelijk toen ze die aanslag pleegden op jullie huis (CGVS, p. 20). Er kan dus geen verwarring over bestaan dat u bij de DVZ over een incident sprak waarbij de mannen van de gota a gota in persoon geld van u kwamen eisen en u aanspraken, terwijl u hier op het CGVS op geen enkele manier blijkt van geeft.*

- *Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u voor uw interview bij de DVZ de feiten niet goed overdacht had (CGVS, p. 24). Dit kan niet overtuigen, omdat van u verwacht mag worden dat u over incidenten van dergelijk belang een waarachtig beeld kan schetsen zonder dit op voorhand te hebben overdacht. U verklaart ook dat het gedeeltelijk de fout van de interviewer bij DVZ was omdat die de zaken niet heeft weergegeven zoals ze waren (CGVS, p. 24). Dit is echter evenmin aannemelijk, gezien de mate van detail in uw verklaringen daar, alsook het feit dat u er een duidelijk onderscheid maakte tussen het incident waarbij de mannen u zouden aangesproken hebben, en het incident waarbij ze schoten losten op uw huis.*

- *Bij uw partner is er een vergelijkbare grote tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen bij DVZ en haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud. Zij verklaarde ook dat mensen naar jullie huis kwamen en zeiden dat jullie geld aan hen moesten terugbetalen. Bovendien voegt uw partner eraan toe dat, als jullie niet zouden betalen, ze jullie spullen zouden afnemen, jullie huis stuk zouden maken, en jullie zouden vermoorden als ze jullie op straat zagen. Uw partner stelt bij de DVZ zelfs dat de mannen om de drie à vier*

dagen langskwamen, in totaal zo'n zes keer gedurende een maand (Vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, Y(...) E(...) B(...) G(...), dd. 23 februari 2024, vraag 5). Bij het CGVS geeft uw partner echter ook op geen enkele manier blijkt hiervan. Wel integendeel: zij bevestigt dat er slechts één keer mannen naar jullie huis kwamen om geld te eisen, namelijk die ene keer toen ze op de motor langskwamen om die aanslag te plegen (CGVS Y(...) E(...), p. 15).

De tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen bij de DVZ en op het CGVS zijn zodanig groot dat ze de geloofwaardigheid van jullie relaas onherstelbaar ondergraven.

Deze ongeloofwaardigheid blijkt ook uit jullie verklaringen omtrent jullie vermeende pogingen om binnenlandse bescherming te zoeken in Colombia:

- Vooreerst leggen jullie geen enkel bewijs neer van eventuele meldingen die jullie maakten bij de Colombiaanse overheid omtrent jullie problemen. Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat jullie zich daadwerkelijk tot de autoriteiten hebben gewend.
- Jullie verklaren dat jullie wel naar de politie gingen om klacht neer te leggen in de periode dat jullie werden belaagd via bericht en via telefoon, maar dat er geen akte werd genomen van jullie klacht en de politie gewoon zei dat jullie van nummer moesten veranderen en dat jullie problemen dan opgelost zouden zijn (CGVS, p. 10, 21; CGVS Y(...) E(...), p. 8, 15, 16). Uw partner spreekt ook over een andere keer dat jullie naar het openbaar ministerie gingen na de aanslag op jullie huis, maar zegt dat hier opnieuw geen procedures werden opgestart vanwege het gebrek aan bewijzen (CGVS Y(...) E(...), p. 16). In het licht van al het bovenstaande kan hier echter niet zonder mee geloof aan gehecht worden. Overigens stellen jullie dat jullie na de aanslag op jullie huis de politie belden, maar dat deze nooit kwam opdagen (CGVS p. 10, 22; CGVS Y(...) E(...) p. 8, 19). Ook hier kan niet zonder meer geloof aan worden gehecht, gezien het opmerkelijk zou zijn dat de politie, zelfs wanneer er schoten zijn gelost (CGVS, p. 10; CGVS Y(...) E(...), p. 8, 11, 15), helemaal niet komt opdagen wanneer ze wordt opgebeld. In dit verband is het ook bevreemdend dat jullie klaarblijkelijk geen bijkomende stappen hebben gezet om hulp te zoeken bij de politie, gezien de ernst van de situatie. Het is immers evident aan te dringen dat de politie komt wanneer er op je huis geschoten wordt.
- U beweert dat jullie foto's hadden van jullie bezoek aan het openbaar ministerie, maar dat deze op de gsm van uw echtgenote stonden en dat deze is gestolen (CGVS, p. 8, 21-23). Dit is echter een stereotiepe verklaring die niet kan overtuigen.

Ten slotte moeten enkele opmerkingen worden gemaakt wat betreft de verdwijning van uw partners grootmoeder. U en uw partner menen te vermoeden dat dit in feite een ontvoering door de gota a gota is, hetgeen jullie vooral lijken af te leiden uit het feit dat uw partners grootmoeder gezien is in het gezelschap van een man (CGVS Y(...) E(...), p. 10). Jullie leggen hieromtrent echter geen bewijzen neer, en dus valt niet zonder meer aan te nemen dat dit daadwerkelijk om een ontvoering ging, aangezien dit louter een hypothese is van jullie. Ook de link tussen deze verdwijning en jullie eigen problemen is niet aannemelijk, aangezien de verdwijning in verband wordt gebracht met een som geld waar uw partners grootmoeder recht op heeft na het overlijden van haar man (CGVS, p. 17; CGVS Y(...) E(...), p. 10, 18).

De documenten die u en uw partner hebben neergelegd vermogen niet om bovenstaande conclusies om te buigen:

- Jullie paspoorten, Bijlages-26, verblijfscertificaten en de kopies van jullie vliegtickets tonen louter jullie identiteit, jullie woonplaats en jullie reisweg aan, dewelke het CGVS in deze niet in twijfel trekt.
- Volgende documenten tonen louter het overlijden van F(...) L(...), de grootvader van Y(...) E(...) aan, alsook het feit dat de grootmoeder en moeder van Y(...) E(...) gemachtigd zijn om een som geld op te halen naar aanleiding van het overlijden van F(...) L(...): de foto van de begrafenis; het verzekeringsdocument met betrekking tot de aanrijding; en het document omtrent de volmacht voor het innen van het geld van de verzekering. Het CGVS trekt noch het overlijden van F(...) L(...), noch de som geld die daardoor kan worden opgehaald, in twijfel. Deze documenten tonen echter geenszins aan dat de grootmoeder van Y(...) E(...) zou ontvoerd zijn.
- Wat betreft de nieuwsberichten over de verdwijning van G(...) d(...) S(...), de grootmoeder van Y(...) E(...), staat het volgende in het artikel uit 'Radio Interior': "Bronnen dicht bij de vermiste vrouw hebben aan deze media uitgelegd dat ze vrezen dat G(...) mogelijk wordt gedwongen om terug te reizen naar Colombia". Dit wordt vervolgens door diezelfde bronnen in verband gebracht met de som geld waarop zij recht heeft vanwege de dood van haar man. Volgens die bronnen zou uw grootvader ook 'vermoord' zijn, waar u noch uw partner melding van maakten. Jullie hebben het immers steeds over een overlijden (CGVS, p. 9, 16;

CGVS Y(...) E(...) p. 8, 10, 18), wat opmerkelijk is. Er staat niet om welke bronnen het hier gaat, waardoor de betrouwbaarheid ervan niet kan worden nagegaan, en dus weinig bewijswaarde kan worden gehecht aan dit artikel. Bovendien staat er expliciet dat de desbetreffende bronnen louter vrezen dat G(...) d(...) S(...) gedwongen is om naar Colombia te reizen, hetgeen erop wijst dat het slechts om een hypothese gaat. In geen van de andere nieuwsberichten is op welke manier dan ook sprake van een mogelijke ontvoering, maar louter over een verdwijning.

- Aan de foto's van verwondingen aan het gezicht van Y(...) E(...) kan tevens weinig bewijswaarde worden gehecht. Uit de foto's kan immers niet worden afgeleid wie de verwondingen toebracht of waardoor ze zijn veroorzaakt. Bovendien worden deze verwondingen door geen van jullie beide gelinkt aan jullie problemen in Colombia.

- De Spaanse vreemdelingenkaart en het rijbewijs van O(...) L(...) ondersteunen louter haar identiteit en het feit dat ze in Spanje een verzoek om internationale bescherming indiende, hetgeen het CGVS in deze niet betwist.

- De documenten met betrekking tot het verzoek van O(...) L(...) ondersteunen dat zij een verzoek om internationale bescherming indiende in Spanje, wat het CGVS niet in twijfel trekt. Verder zijn zij gelinkt aan het verzoek om internationale bescherming van uw schoonmoeder in Spanje, wat buiten het onderzoek van het CGVS valt. Jullie schetsen beiden dat er een link is tussen jullie eigen problemen en die van uw schoonmoeder (CGVS, p. 5, 12, 17; CGVS Y(...) E(...), p. 8, 10, 18), maar jullie maken deze link niet duidelijk of expliciet, los van het contract voor de lening dat u stelt getekend te hebben. Gezien het CGVS het, zoals besproken, niet aannemelijk acht dat u dit contract daadwerkelijk ondertekende, hebben de verklaringen van O(...) L(...) weinig waarde in het kader van jullie eigen verzoek en kunnen ze de gemaakte conclusies niet ombuigen. Voor de duidelijkheid moet worden benadrukt dat deze Spaanse documenten slechts de verklaringen van uw schoonmoeder bevatten.

- Het paspoort en de identiteitskaart van G(...) d(...) S(...), en het bewijs van haar asielaanvraag in Spanje, tonen louter haar identiteit aan en het feit dat ze een verzoek om internationale bescherming indiende in Spanje, hetgeen het CGVS in deze niet betwist.

- Aan de schermafbeeldingen van Whatsapp-berichten en emails, van Whatsapp-nummers, kan slechts bewijswaarde worden gehecht in de mate dat ze kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas vanwege u en uw partner, wat hier niet het geval is. Het is voor het CGVS overigens onmogelijk te weten wie deze berichten stuurde en in welke context dat gebeurde. Verder betreffen het print-outs van schermafbeeldingen, dewelke redelijk eenvoudig manipuleerbaar zijn.

- Het document over de gota a gota en de uittreksels uit het Nederlands algemeen ambtsbericht en de EUAA country focus Colombia brengen weinig aan tot uw verzoek om internationale bescherming. Met deze documenten zoekt u de praktijk van de gota a gota te documenteren, dewelke het CGVS niet in twijfel trekt. Deze documenten kunnen jullie eigen vluchtrelaas echter niet ondersteunen. Ze kunnen de gemaakte conclusies dus evenmin ombuigen.

De som van voorgaande vaststellingen maakt dat de status van vluchteling u niet kan worden toegekend, evenmin die van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-staatelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv.

wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw partner een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet"

De tweede bestreden beslissing, die in hoofde van verzoekster – i.e. de partner van verzoeker – werd genomen, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren op (...) 2004 in Cali. U hebt drie jaar een relatie met uw partner, S(...) A(...) R(...) C(...) (o.v.: (...); CGVS: (...)), die samen met u een verzoek om internationale bescherming indiende.

Uw moeder, O(...) L(...) G(...) M(...), huurde van 2021 tot december 2022 een woning in de wijk Ciudad Guadinas, in Jumbo, iets buiten Cali. Op 28 december 2022 vertrok uw moeder samen met uw grootmoeder, G(...) D(...) S(...) M(...) O(...), naar Spanje. Vlak voor uw moeder vertrok, ging zij een lening aan bij de woekeraars van de gota a gota, waarvoor ze een borgsteller nodig had. Ze deed hiervoor beroep op uw partner, die mee het document voor de lening ondertekende in de huurwoning van uw moeder.

U en uw partner gingen in december 2022 in de huurwoning van uw moeder wonen. In februari ontvingen u en uw partner berichten en mails van een zekere M(...) L(...), waarin 60.000 pesos van jullie werd geëist. Omdat hij bleef aandringen, besloten jullie dit bedrag te betalen. Vervolgens werd er echter 300.000 pesos van jullie geëist, zowel per bericht als per telefoon, vanwege meerdere nummers. De schuldeisers kwamen aan jullie contactenlijst, kenden jullie naaste omgeving en dreigden ermee een foto van uw partner op sociale media te verspreiden en naar al zijn contacten te sturen. Jullie stapten hierop naar het openbaar ministerie, op wiens advies jullie van nummer veranderden. De schuldeisers kwamen echter ook aan jullie nieuwe nummers en eisten nu 3 miljoen pesos. Uiteindelijk kwamen ze ook langs bij jullie huis, waarbij ze schoten vuurden op jullie deur en met stenen wierpen. Toen uw partner ging kijken, zag hij dat de mannen een boodschap hadden achtergelaten met de vraag waar O(...) was. Jullie belden de politie, maar die kwam nooit opdagen. Nadien realiseerden jullie je dat de mannen het eigenlijk niet op jullie gemunt hadden, maar op uw moeder. Jullie probeerden contact met haar op te nemen, maar konden haar niet bereiken. Vervolgens leefden jullie tijdens april en mei 2023 ondergedoken in de huurwoning. U ontving toen ook bericht van uw belagers dat, als uw moeder niet zou opduiken, ze u zouden ontvoeren en verkrachten als ze u alleen zouden zien.

In juni gingen u en uw partner een tweetal weken bij een bakkerij werken. Jullie werkgever kreeg echter ook bericht van jullie belagers, en zijn bakkerij werd gevandaliseerd met graffiti, waardoor jullie werden ontslagen. Begin juli 2023 kwam jullie huisbaas langs om jullie uit de huurwoning te zetten wegens achterstallige huur. Jullie logeerden even bij een voormalig collega en slaagden er rond 5 augustus in om contact op te nemen met uw moeder. Ze vertelde u dat haar eigen problemen weerslag hadden op jullie, en dat ze berichten had gekregen waarin gezegd werd dat men u en uw partner iets zouden aandoen. Uw moeder stuurde jullie geld om een kamer te huren in de wijk Villa Colombia. Jullie brachten de maanden augustus en september ondergedoken op de kamer door. In september liet uw moeder u weten dat uw grootmoeder vermist was geraakt in Spanje. Er werd uw moeder vanuit de Spaanse overheid verteld dat uw grootmoeder een vlucht

had genomen naar Colombia, en er was melding dat ze gezien was in het gezelschap van een man. Jullie hebben het vermoeden dat uw grootmoeder ontvoerd is omdat ze gemachtigd is om een grote som geld te innen, waarop ze recht kreeg na het overlijden van uw grootvader, F(...) L(...) G(...) L(...), in oktober 2022.

In oktober 2023 regelde uw moeder voor u en uw partner vluchten naar Spanje. U vertrok op 13 oktober uit Colombia, uw partner op 16 oktober. Jullie verbleven een tijd in Spanje en kwamen op 6 oktober 2024 aan in België. Op 8 oktober dienden jullie je verzoek om internationale bescherming in.

In geval van terugkeer naar uw land van herkomst vreest u voor uw leven, en u bent bang dat uw belagers u of uw partner iets zouden aandoen.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw partner volgende documenten neer: jullie paspoorten; jullie Bijlages-26; verblijfslicenties; kopies van jullie vliegtickets vanuit Colombia naar Madrid; een foto van de begrafenis van F(...) L(...); een verzekeringsdocument met betrekking tot de aanrijding waarbij F(...) L(...) overleed; een document omtrent de volmacht voor het innen van het geld van de verzekering van F(...) L(...); nieuwsberichten over de verdwijning van G(...) d(...) S(...); close-up foto's van verwondingen aan het gezicht van Y(...) E(...); de Spaanse vreemdelingenkaart en het rijbewijs van O(...) L(...); het paspoort en de identiteitskaart van G(...) d(...) S(...), alsook bewijs van haar verzoek om internationale bescherming in Spanje; documenten met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming van O(...) L(...), inclusief haar verklaringen in Spanje; schermafbeeldingen van Whatsapp-berichten, emails, alsook van Whatsapp-nummers; een document over de criminele groep gota a gota; uittreksels uit een Nederlands ambtsbericht en EUAA Country Focus, met opmerkingen van uw advocaat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat uw verzoek om internationale bescherming steunt op de asielmotieven van uw partner, S(...) A(...) R(...) C(...). U haalt geen bijkomende incidenten of problemen aan. In hoofde van uw partner werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij slaagde er namelijk niet in een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Aangezien u zich volledig beroept op de door uw partner aangehaalde asielmotieven, kan ook ten aanzien van u niet gesteld worden dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Wat het verzoek om internationale bescherming van uw partner betreft, concludeerde het Commissariaat-generaal het volgende met betrekking tot de vluchtelingenstatus, alsook de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet:

“(…)”

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen,

drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, §§ 3 en 4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de “*onderzoeksplicht*”. De verzoekende partijen zijn tevens van oordeel dat er sprake is van een beoordelingsfout. Uit de uiteenzetting van hun middel blijkt dat zij eveneens de materiële motiveringsplicht geschonden achten.

De verzoekende partijen vatten de motieven van de bestreden beslissingen samen en gaan nadien in op het contract dat verzoeker ondertekende. Aangaande de inhoud en de omstandigheden van het contract, wijzen de verzoekende partijen op de verklaringen die verzoeker hierover aflegde en benadrukken ze dat verzoeker niet vooraf geïnformeerd werd over de lening die hij zou ondertekenen en hij niet op de hoogte was van eventuele schulden. Zij stellen dat hij bovendien thuis benaderd werd door een intimiderende man op een motorfiets, en er onder deze omstandigheden onmogelijk gesproken kan worden van een contract dat uit vrije wil tot stand is gekomen. Ze voegen toe dat de feitelijke context waarin de ondertekening plaatsvond tot intimidatie leidde van verzoeker, waardoor hij weinig tot geen keuzevrijheid had en dat hij bovendien verklaarde dat hij dacht dat hij zijn schoonmoeder kon vertrouwen. Waar de adjunct-commissaris in dit kader opmerkt dat verzoeker eerst drie miljoen, en daarna tien miljoen pesos noemde als het totaalbedrag van de lening, terwijl verzoekster stelde dat het om twintig miljoen pesos zou gaan, wijzen ze erop dat verzoeker zichzelf direct corrigeerde en verduidelijkte dat hij zelf een schuld van drie miljoen pesos had, terwijl de schuld van zijn schoonmoeder tien miljoen pesos bedroeg. Daarnaast, zo stellen de verzoekende partijen, antwoordde verzoeker duidelijk dat het bedrag van tien miljoen pesos betrekking had op de schuld van zijn moeder, terwijl de vraag eigenlijk naar het totale bedrag van de lening was, en uit verzoekers antwoord duidelijk blijkt dat hij de vraag mogelijk niet volledig begrepen had. De verzoekende partijen bekritisieren dat de adjunct-commissaris dit als een tegenstrijdigheid aanvoert zonder verzoeker de kans te geven het misverstand op te helderen, wat volgens hen wijst op een duidelijke neiging tot vooringenomenheid. Zij voegen toe dat het logisch is dat verzoekster een ander bedrag noemt, aangezien verzoeker het over een ander bedrag had, en het totale bedrag van de lening twintig miljoen pesos bedroeg, zoals verzoekster verklaarde.

Wat betreft de periode dat zij ondergedoken leefden, voeren zij aan dat zij in hun eigen huis bleven wonen en na een tijd aan de slag gingen in de buurt om te kunnen overleven en te voorzien in hun levensonderhoud. Zij achten de alternatieven die de adjunct-commissaris aandraagt puur hypothetisch en niet relevant.

Aangaande de tegenstrijdigheid in hun verklaringen ten opzichte van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ), voeren de verzoekende partijen aan dat ze duidelijk hebben aangegeven dat er geen tolk aanwezig was bij dit interview, en zij merkten dat het niveau Spaans van de ambtenaar bij de DVZ niet goed genoeg was. Zij wijzen erop dit spontaan te hebben aangebracht tijdens hun persoonlijk onderhoud en wijzen op hun verklaringen waarin verzoeker stelt dat verzoekster concentratieproblemen heeft. De verzoekende partijen menen dan ook dat het allesbehalve redelijk is om veel gewicht toe te kennen aan deze verklaringen.

Met betrekking tot hun pogingen om binnenlandse bescherming te zoeken, betogen de verzoekende partijen dat het onmogelijk is om bewijzen voor te leggen van de stappen die ze ondernamen, nu de bescherming er gewoon niet was en dit hen ertoe bracht om hun land te verlaten. Bovendien corresponderen hun verklaringen met objectieve informatie over het disfunctioneren van politie en openbaar ministerie in Colombia, zo stellen de verzoekende partijen, waarbij zij wijzen op informatie hierover in de "*Country Focus – Colombia*" van EUAA van december 2022 en enkele Spaanstalige artikels, waarvan een consulteerbare weblink wordt vermeld.

Verder stellen de verzoekende partijen vast dat de verdwijning van verzoeksters grootmoeder niet betwist wordt. Zij bekritisieren dat de adjunct-commissaris de aangifte die werd ingediend omtrent de verdwijning van G. D. S., waarvan zij een kopie voegen bij hun verzoekschrift (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 5), volledig achterwege laat. Zij betogen dat het lijkt alsof hier helemaal geen rekening mee gehouden is, nu hiervan in de bestreden beslissingen geen melding wordt gemaakt hoewel verzoeker dit document wel neerlegde. Bovendien stellen zij dat werd nagelaten de bijgebrachte stukken toe te voegen aan het administratief dossier, waardoor zij onmogelijk kunnen nagaan of de adjunct-commissaris deze wel in acht heeft genomen en hun rechten van verdediging zijn miskend. De verzoekende partijen menen dat de adjunct-commissaris enerzijds zijn onderzoeksplicht en zorgvuldigheidsplicht, en anderzijds zowel de formele als de materiële motiveringsplicht miskent. Ze voegen toe dat het voor hen niet duidelijk is waarom de ontvoering van hun grootmoeder niet aangenomen kan worden op basis van de aangifte (in combinatie met de verschillende nieuwsberichten). Bovendien is de som die door het overlijden van F. L. zou vrijkomen eveneens onbetwist, aldus de verzoekende partijen. Zij stellen dat, waar de adjunct-commissaris stelt dat de verdwijning verband houdt met de geldsom waarop de grootmoeder recht had na het overlijden van de grootvader, en niet met de problemen die verzoekster en haar familie ondervonden, hij voorbijgaat aan de verzoekende partijen hun verklaringen. Zij benadrukken dat verzoekster heeft verklaard dat ze door de schulden van haar moeder, zowel zij als haar grootouders herhaaldelijk werden geïntimideerd en zij en haar grootouders gemakkelijk aan elkaar gelinkt kunnen worden, nu zij nog samengewoond heeft met haar grootouders. Bovendien vond de verdwijning van haar grootmoeder plaats in dezelfde periode waarin zij belaagd werd, aldus verzoekster.

Voorts stellen de verzoekende partijen dat hun verklaringen corresponderen met objectieve informatie, waarnaar zij verwijzen.

Ten slotte gaan zij theoretisch in op het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele en materiële motiveringsplicht en betogen zij dat slachtoffers van *gota-a-gota*-leningen in Colombia beschouwd worden als behorend tot een bepaalde sociale groep onder het Verdrag van Genève.

De verzoekende partijen vragen in hoofdorde hen te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde "*het dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde het verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen*".

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt de aangifte door O. L. G. M. gevoegd als bijkomend stavingstuk (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 5).

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 26 mei 2025 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij ze een analyse maakt van de veiligheidssituatie in Colombia en verwijst naar de COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van Cedoca van 10 april 2025, met vermelding van een consulteerbare weblink, als bijkomende informatiebron.

3.2.2. Op 30 mei 2025 leggen de verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij ze het contract van de *gota-a-gota*-lening voegen. Zij menen dat op basis van dit document verzoekers verklaringen over het afsluiten van de lening redelijkerwijs aangenomen dienen te worden.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 57/1, §§ 3 en 4, van de Vreemdelingenwet, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel, volgens hetwelk passend belang aan de verklaringen van de minderjarige vreemdeling dient gehecht te worden en het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging is die de adjunct-commissaris moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, geschonden achten.

3.3.2.2. In de mate dat de verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.2.3. Het enige middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij doorheen zijn verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt, nu (i) er weinig geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen omtrent de lening die hij zou aangegaan zijn bij de *gota a gota*, (ii) zijn verklaringen met betrekking tot de periode dat hij en zijn partner ondergedoken zouden hebben geleefd weinig geloofwaardig zijn, (iii) de tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen bij de DVZ en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) zodanig groot zijn dat ze hun relaas onherstelbaar ondergraven, (iv) de ongeloofwaardigheid ook blijkt uit hun verklaringen omtrent hun vermeende pogingen om binnenlandse bescherming te zoeken in Colombia, (v) niet zonder meer kan worden aangenomen dat de verdwijning van zijn partners grootmoeder een ontvoering is, noch dat er een link is tussen deze verdwijning en hun eigen problemen, en (vi) de documenten die zij hebben neergelegd deze conclusies niet kunnen ombuigen en omdat (B) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en hij zelf geen informatie bijbracht waaruit het tegendeel zou blijken. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) haar asielmotieven volledig gebaseerd zijn op de asielmotieven van haar partner, verzoeker *in casu*, in wiens hoofde werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing integraal worden hernomen en (ii) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en zij zelf geen informatie bijbracht waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen werden genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, Colombia, te hebben verlaten omwille van problemen naar aanleiding van een *gota-a-gota*-lening die verzoeker als borgsteller mede ondertekend zou hebben voor zijn schoonmoeder, de moeder van verzoekster, kort voor zij samen met verzoeksters grootmoeder in december 2022 naar Spanje vertrok. Begin februari 2023 zou verzoeker een e-mail gekregen hebben waarin er geld van hem gevorderd werd. Vervolgens zouden de verzoekende partijen berichten op Whatsapp en telefoontjes hebben gekregen. Hierin zou men 60 000 Colombiaanse pesos geëist hebben, wat de verzoekende partijen betaald zouden hebben. De dagen nadien zouden zij opnieuw berichten en telefoontjes ontvangen hebben waarin er een veel hoger bedrag geëist werd, maar deze keer zouden de verzoekende partijen geweigerd hebben te betalen. Begin maart 2023 zouden er drie mannen langs de verzoekende partijen hun huis gekomen zijn, schoten gelost hebben en met stenen gegooid hebben. Ze zouden een briefje afgeleverd hebben waarin gevraagd werd waar O. was, verzoeksters moeder. De verzoekende partijen zouden vervolgens ondergedoken geleefd hebben in de huurwoning van verzoeksters moeder die zij sinds haar vertrek naar Spanje betrokken, tot zij daar in juli 2023 werden uitgezet wegens achterstallige huur, waarna zij bij een kennis terecht konden. In augustus 2023 zou verzoeksters moeder opnieuw contact opgenomen hebben met de verzoekende partijen, waarbij ze uitlegde dat zij geld verschuldigd was aan gevaarlijke mensen, en de problemen van de verzoekende partijen daaruit voortkwamen. Zij zou hen aan een tijdelijk adres geholpen hebben en hen nadien geholpen hebben Colombia te verlaten. De verzoekende partijen verlieten Colombia in oktober 2023.

De verzoekende partijen stellen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst te vrezen dat zij opnieuw problemen krijgen met hun afpersers en ofwel alles kwijtraken ofwel sterven.

Daarnaast verklaren de verzoekende partijen dat verzoeksters grootmoeder, G. D. S., in september 2023 in Spanje vermist is geraakt. De verzoekende partijen stellen te vermoeden dat de verdwijning van verzoeksters grootmoeder te maken heeft met het feit dat zij een som geld van de verzekering van verzoeksters grootvader F. L., die gestorven was door een aanrijding, kan innen.

De Raad is na grondige lezing van het administratieve dossiers in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat de verzoekende partijen op grond van de door hen aangehaalde feiten en gebeurtenissen in hun hoofde geen geïntegreerde vrees voor vervolging aannemelijk maken.

De Raad wijst er vooreerst op dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust, overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de

asielinstanties, teneinde deze in staat te stellen beslissing over het verzoek te nemen. Hoewel de verzoekende partijen er reeds bij de DVZ op werden gewezen dat van hen wordt verwacht dat zij, zo mogelijk, documenten voorleggen die hun identiteit, reisweg en de door hen aangehaalde feiten aantonen en dat zij al het mogelijke moeten doen om stukken te bekomen (administratief dossier (hierna: AD), stuk 7, Vragenlijst, 1. Voorafgaand advies), bleven zij in gebreke om tijdens de administratieve fase van hun procedure enig schriftelijk bewijs voor te leggen van het contract dat verzoeker mede zou hebben ondertekend voor zijn schoonmoeder en dat aanleiding zou hebben gegeven tot de problemen waardoor zij hun land van herkomst zouden hebben moeten verlaten. Dat zij in het kader van onderhavig beroep drie dagen voor de zitting, en meer dan een jaar na het indienen van hun verzoeken om internationale bescherming, per aanvullende nota plots een kopie bijbrengen van het bewuste contract, klemt met de medewerkingsplicht die op hen rust. Ter verschoning van het laattijdig bijbrengen van dit element, dat cruciaal is ter ondersteuning van hun beschermingsaanvraag, stellen zij ter zitting dat zij het contract niet in hun bezit hadden en contact hebben opgenomen met verzoeksters moeder om het te verkrijgen, waarbij zij toelichten dat zij ten tijde van het "eerste interview" geen contact met haar hadden en zij ook verder, behalve voor het verkrijgen van het contract, geen contact met haar hebben. Deze beweringen kunnen absoluut niet overtuigen, daar verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaf wel degelijk contact te hebben met haar moeder, zij het beperkt (AD verzoekster, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: NPO verzoekster), p. 6). De Raad dient verder vast te stellen dat de verzoekende partijen geen origineel stuk maar slechts een fotokopie bijbrengen, die bovendien niet voorzien is van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, waardoor de inhoud ervan niet kan worden nagegaan (aanvullende nota verzoekende partijen neergelegd op 30 mei 2025, stuk 1).

De Raad besluit dat op basis van het neergelegde contract niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeker zich borg zou hebben gesteld voor een geldschuld van zijn schoonmoeder en hij en verzoekster hierdoor vervolgens zouden zijn afgeperst door haar schuldeisers. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partijen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun relaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde stukken, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en kunnen doen blijken van een gegronde vrees voor vervolging in hun hoofde. Dit blijkt evenwel niet het geval.

Vooreerst worden door de adjunct-commissaris met reden bedenkingen gemaakt bij het gegeven dat verzoeker voor zijn schoonmoeder een contract voor een *gota-a-gota*-lening zou hebben ondertekend. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissingen het volgende uiteengezet in hoofde van verzoeker:

"U verklaart dat uw problemen begonnen toen u ermee akkoord ging het contract te tekenen voor de lening die uw schoonmoeder was aangegaan (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 9 augustus 2024, p. 5), en dat dit contract de reden was dat de gota a gota geld van u eisten (CGVS, p. 18). Er zijn hieromtrent echter een aantal bedenkingen te maken bij uw verklaringen en die van uw partner:

- U weet opvallend weinig over de inhoud van het contract. Wanneer gevraagd welke afspraken in het contract stonden, en om de hoeveel tijd uw schoonmoeder het geld zou moeten terugbetalen, antwoordt u: "Dat wist ik niet, enkel dat ik haar moest helpen door dat te ondertekenen zodat ze dat geld zouden uitlenen" (CGVS, p. 19). Bovendien verklaart u dat u het contract niet las vooraleer u het tekende (CGVS, p. 19). Het is niet aannemelijk dat u, met dergelijke onvoorzichtigheid, zomaar een contract zou tekenen zonder eerst meer te weten te komen over de inhoud ervan.

- In licht van bovenstaande opmerking moet er ook op worden gewezen dat het onwaarschijnlijk is dat u helemaal niks zou hebben geweten over de potentiële gevaren van het aangaan van leningen in Colombia vooraleer u het contract zou getekend hebben. U had tot dan namelijk, los van de korte periode in Venezuela, uw hele leven in Colombia gewoond (CGVS, p. 4, 6). De context waarin de ondertekening zou gebeurd zijn, namelijk met de onbekende man op de motor die het contract voorzag (CGVS, p. 18), zou logischerwijze extra voorzichtigheid bij u moeten teweegbrengen. Het onvoorzichtige gedrag waarmee u het contract - zonder het te lezen of u beter te informeren - zou getekend hebben, is dermate onlogisch dat het afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

- Uw verklaringen dat uw schoonmoeder erop stond dat u het contract zou tekenen, en dat u in ruil 200.000 pesos ontving (CGVS, p. 6), vormen geen afdoende uitleg voor de redenen waarom u, ondanks bovenstaande bedenkingen, toch zou getekend hebben. Het blijft immers zo dat uw gedrag, zoals u het beschrijft, dermate onvoorzichtig lijkt dat er weinig geloof kan worden aan gehecht. Ook uw verklaring dat u een ander beeld had van uw schoonmoeder, en dat u dacht dat zij een normaal en goed persoon was (CGVS, p. 19), kan niet overtuigen als reden voor het ondertekenen van het contract. Ook wanneer u geen twijfels hebt over de bedoelingen van uw schoonmoeder, zou immers van u mogen worden verwacht dat u met grote voorzichtigheid handelt bij het ondertekenen van zo'n contract, zeker gezien de hierboven beschreven context.

- Ook uw opmerking dat het tekenen van het contract met de gota a gota volledig uw schoonmoeders beslissing was, en dat dit volledig in haar handen lag (CGVS, p. 22), kan niet overtuigen. U was op het moment dat u het contract zou getekend hebben namelijk een volwassen man die zelf verantwoordelijk is voor de verbintenissen die hij al dan niet aangaat. U stelt dat u dit gewoon deed omdat u E(...) partner was en omdat u haar moeder wilde helpen (CGVS, p. 22), maar dit is opnieuw geen afdoende verklaring voor uw onvoorzichtigheid en kan bijgevolg bovenstaande bedenkingen niet ombuigen. Bovendien valt op te merken dat u zaakvoerder was van een restaurant (CGVS, p. 8), en u samen met uw partner zelfstandig in een huurwoning leefde (CGVS, p. 4-5). Hierdoor valt te verwachten dat u weet hoe u financiële kwesties moet beheren, hetgeen het des te meer bevreemdend maakt dat u een contract voor een lening zou ondertekenen zonder eerst de inhoud ervan na te gaan.
 - Wanneer gevraagd wat het totaalbedrag van de lening was, stelt u initieel dat dit 3 miljoen pesos was, waarna u zich meteen corrigeert en zegt dat het 10 miljoen pesos was, hetgeen u nadien nogmaals bevestigt (CGVS, p. 19). Uw partner stelt echter dat ze weet dat de lening een bedrag betrof van ongeveer 20 miljoen pesos. Dit is een aanzienlijk verschil met wat u zelf verklaart, en doet bijgevolg opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.
 - Terzijde valt op te merken dat het, gezien de leningen die de gota a gota verstrekken, en vooral hun inningsmethodes, uiteraard buiten de wet vallen, bevreemdend is dat ze u daarvoor een contract zou hebben laten ondertekenen. Het contract en uw handtekening zijn immers waardeloos.
- In het licht van bovenstaande bedenkingen en opmerkingen kan weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de lening die u zou zijn aangegaan bij de gota a gota."*

De verzoekende partijen wijzen in hun verzoekschrift op verzoekers verklaringen dat hij garant stond voor deze lening, en herhalen dat verzoeker vertrouwen had in zijn schoonmoeder en niet wist dat zij schulden had. De Raad merkt op dat de verzoekende partijen hiermee louter verzoekers eerdere verklaringen herhalen, doch dat zij geen concrete elementen of argumenten aanhalen die bovenstaande motieven van de bestreden beslissingen *in concreto* kunnen weerleggen. De verzoekende partijen voeren tevens aan dat verzoeker werd benaderd door een intimiderende man op een motorfiets, wat hij als bedreigend ervaarde, en waardoor er onmogelijk kan worden gesproken van een contract dat uit vrije wil tot stand gekomen is en hij weinig tot geen keuzevrijheid had. De Raad wijst er in dit kader op dat verzoeker inderdaad verklaarde dat hij het contract ondertekende in het bijzijn van een man op een motor, maar zijn schoonmoeder enkel zei dat ze een lening zou aangaan bij deze man en verder niet blijkt dat deze man zelfs maar gesproken zou hebben tegen verzoeker, laat staan dat hij hem bedreigd of gedwongen zou hebben (AD verzoeker, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker (hierna: NPO verzoeker), p. 18). Bovendien had verzoeker tot op dat moment niets te maken met de problemen van zijn schoonmoeder en blijkt hij wel op de hoogte te zijn van het type lening en de functie van iemand die zich hiervoor garant stelt (*Ibid.*, p. 5), waardoor niet begrepen kan worden waarom verzoeker dermate onvoorzichtig en ongeïnformeerd besloten zou hebben dit contract te ondertekenen. Dat verzoeker hierover op voorhand niet geïnformeerd werd door zijn schoonmoeder, doet geen afbreuk aan deze onvoorzichtige handelswijze.

Voorts treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar hij in de bestreden beslissingen terecht vaststelt dat er zich tegenstrijdigheden voordoen in de verklaringen van de verzoekende partijen, daar verzoeker stelt dat het totaalbedrag van de lening tien miljoen pesos was, waar verzoekster stelt dat het om twintig miljoen pesos ging. De verzoekende partijen kunnen niet overtuigen waar zij dit in hun verzoekschrift trachten te verschonen door te stellen dat verzoeker de vraag mogelijks verkeerd begrepen had. Er wordt tijdens zijn persoonlijk onderhoud namelijk uitdrukkelijk aan verzoeker gevraagd wat het totaalbedrag van de lening was, en, hoewel er zich eerst inderdaad een onduidelijkheid hieromtrent voordoet en verzoeker zichzelf corrigeerde, bevestigt verzoeker nadien dat zijn schoonmoeder tien miljoen pesos verschuldigd was (NPO verzoeker, p. 19), waar verzoekster daarentegen duidelijk stelt dat het om een bedrag ging van ongeveer twintig miljoen pesos (NPO verzoekster, p. 14). De verzoekende partijen slagen er met voorgaand betoog aldus niet in de bovenstaande motieven van de bestreden beslissingen, die terecht zijn en steun vinden in de administratieve dossiers, in een ander daglicht te plaatsen.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen met reden het volgende uiteengezet in hoofde van verzoeker aangaande de periode dat hij en verzoekster verklaren ondergedoken te hebben geleefd:

"Vervolgens moet worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot de periode dat u en uw partner ondergedoken zouden geleefd hebben weinig geloofwaardig zijn, om de hieronder genoemde redenen:

- *U en uw partner verklaren dat jullie, na de aanslag op jullie huis, meerdere maanden ondergedoken leefden in jullie huis (CGVS, p. 10, 13; notities persoonlijk onderhoud CGVS Y(...) E(...) d.d. 9 augustus 2024, p. 15). Het zou echter, indien jullie een diepe vrees koesteren voor de gota a gota, erg onlogisch zijn om onder te duiken op het exacte adres waarvan jullie belagers weten dat jullie er wonen en waar ze al een aanval deden (CGVS, p. 10; CGVS Y(...) E(...), p. 8). Wanneer gevraagd waarom jullie onderdoken in de huurwoning, terwijl jullie belagers duidelijk wisten waar jullie woonden, antwoordt u: "Wel simpelweg omdat we ofwel in dat huis konden blijven wonen met alle angst van dien ofwel op straat moesten wonen, in de kou, zo eenvoudig zat het" (CGVS, p. 23). Nochtans zou van iemand die voor zijn leven vreest en die zeker weet*

dat zijn belagers hem weten wonen, mogen worden verwacht dat hij een andere oplossing zoekt – bijvoorbeeld bij een familielid, zoals in uw geval uw broer J(...) B(...) die in Cucuta woont – zodat hij niet in dezelfde woonst zou moeten blijven die reeds aangevallen en beschoten is (CGVS, p. 10; CGVS Y(...) E(...), p. 15). Het gegeven dat jullie toch in jullie woonst zouden gebleven zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie vrees.

- Volgens jullie verklaringen zouden jullie in juni 2023, op het moment dat jullie nog ondergedoken leefden in jullie huis, in een bakkerij vlakbij jullie huis zijn beginnen werken (CGVS, p. 7, 10-11; CGVS Y(...) E(...), p. 6, 9, 15). Het is bevreemdend dat jullie, wanneer er een bakkerij opende vlakbij jullie huis, plots niet meer de nood voelden om ondergedoken te leven en gewoon opnieuw gingen werken. Dit is opmerkelijk omdat jullie belagers jullie duidelijk wisten wonen en dus in die buurt naar jullie zouden kunnen op zoek gaan. U verklaart dat u in de bakkerij ging werken uit noodzaak omdat u eten moest kopen en uit het huis weg wilde (CGVS, p. 23), maar deze redenering kan niet zonder meer gevolgd worden, gezien het grote risico dat jullie liepen in de buurt van jullie woning. Overigens stellen zowel u als uw partner dat jullie niet op zoek gingen naar een baan verder van huis omdat jullie je de bustickets naar de stad daarvoor niet konden veroorloven (CGVS, p. 20; CGVS Y(...) E(...), p. 9). Dit is echter niet aannemelijk, gezien de beperkte kosten van het openbaar vervoer logischerwijs gedekt zouden kunnen worden met het loon van een nieuwe job. Het gegeven dat jullie geen andere oplossing zochten – op zijn minst verder weg uit de buurt van jullie huis – en toch bij de bakkerij zouden zijn gaan werken, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie vrees.”

De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partijen toekomt om bovenstaande draagkrachtige en pertinente motieven aan de hand van concrete elementen of argumenten te ontkrachten of te weerleggen. Door in hun verzoekschrift louter te herhalen dat zij nergens anders gingen wonen en terug gingen werken om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien en te beweren dat de alternatieven die de adjunct-commissaris aandraagt puur hypothetisch zijn en niet relevant, zonder dit verder toe te lichten, laat staan aan te tonen, blijven zij hiertoe in gebreke.

Verder wordt in de bestreden beslissingen terecht gewezen op de volgende tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verklaringen van de verzoekende partijen bij de DVZ en het CGVS:

“Bij de DVZ verklaart u dat er in maart 2023 drie mannen naar jullie huis kwamen en dat ze jullie vertelden dat uw schoonmoeder hen nog geld moest. U verklaart dat ze 10 miljoen pesos vroegen en dat ze zeiden dat jullie dit moesten betalen. Pas daarna vertelt u over het incident waarbij de mannen van de gota a gota op jullie poort schoten en met stenen wierpen (Vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, S(...) A(...) R(...) C(...), dd. 23 februari 2024, vraag 5). U heeft het dus duidelijk over een eerste keer waarbij jullie in gesprek gingen, en een tweede keer waarbij geschoten werd. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS daarentegen, verklaart u dat het moment dat de mannen van de gota a gota langs uw huis kwamen, waarbij ze schoten losten en u ze enkel hebt zien vertrekken op motors, het enige contact was dat u met hen heeft gehad (CGVS, p. 12). Wanneer gevraagd of de mannen toen iets gezegd hebben, antwoordt u: “Nee” (CGVS, p. 22). Ook bevestigt u dat er in totaal slechts één keer mannen naar jullie huis kwamen, namelijk toen ze die aanslag pleegden op jullie huis (CGVS, p. 20). Er kan dus geen verwarring over bestaan dat u bij de DVZ over een incident sprak waarbij de mannen van de gota a gota in persoon geld van u kwamen eisen en u aanspraken, terwijl u hier op het CGVS op geen enkele manier blijkt van geeft.

- Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u voor uw interview bij de DVZ de feiten niet goed overdacht had (CGVS, p. 24). Dit kan niet overtuigen, omdat van u verwacht mag worden dat u over incidenten van dergelijk belang een waarachtig beeld kan schetsen zonder dit op voorhand te hebben overdacht. U verklaart ook dat het gedeeltelijk de fout van de interviewer bij DVZ was omdat die de zaken niet heeft weergegeven zoals ze waren (CGVS, p. 24). Dit is echter evenmin aannemelijk, gezien de mate van detail in uw verklaringen daar, alsook het feit dat u er een duidelijk onderscheid maakte tussen het incident waarbij de mannen u zouden aangesproken hebben, en het incident waarbij ze schoten losten op uw huis.

- Bij uw partner is er een vergelijkbare grote tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen bij DVZ en haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud. Zij verklaarde ook dat mensen naar jullie huis kwamen en zeiden dat jullie geld aan hen moesten terugbetalen. Bovendien voegt uw partner eraan toe dat, als jullie niet zouden betalen, ze jullie spullen zouden afnemen, jullie huis stuk zouden maken, en jullie zouden vermoorden als ze jullie op straat zagen. Uw partner stelt bij de DVZ zelfs dat de mannen om de drie à vier dagen langskwamen, in totaal zo'n zes keer gedurende een maand (Vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, Y(...) E(...) B(...) G(...), dd. 23 februari 2024, vraag 5). Bij het CGVS geeft uw partner echter ook op geen enkele manier blijkt hiervan. Wel integendeel: zij bevestigt dat er slechts één keer mannen naar jullie huis kwamen om geld te eisen, namelijk die ene keer toen ze op de motor langskwamen om die aanslag te plegen (CGVS Y(...) E(...), p. 15).

De tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen bij de DVZ en op het CGVS zijn zodanig groot dat ze de geloofwaardigheid van jullie relaas onherstelbaar ondergraven.”

Hoewel verzoeker inderdaad aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS aangegeven had dat het niveau Spaans van de ambtenaar bij de DVZ niet heel goed was, en hij het gevoel had dat de ambtenaar trachtte te gissen naar wat zij dan wel bedoelden, dient de Raad vast te stellen dat gezien de mate van

details die de verzoekende partijen aanhalen tijdens hun interview bij de DVZ en het feit dat hun respectieve versies van hun vluchtrelaas dermate verschillend zijn, dit niet louter afgewend kan worden op de interviewer bij de DVZ die hen niet altijd correct begrepen zou hebben. De verzoekende partijen stellen de feiten namelijk zowel onderling, als elk in hun opeenvolgende verklaringen geheel anders voor. De Raad wijst er tevens op dat hun verklaringen bij de DVZ aan de verzoekende partijen zijn voorgelezen en zij dit verslag nadien uitdrukkelijk voor akkoord ondertekenden en hiermee aangaven dat de hierin opgenomen verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Bovendien stelt verzoeker slechts, wanneer hem wordt gevraagd waar de problemen zich voordeden en wat in het verslag van de DVZ zou staan dat hij nooit heeft gezegd, dat er vertaald werd dat verzoeker slechts de vriend zou zijn van verzoekster en niet haar partner (NPO verzoeker, p. 3). Verzoekster maakte geen opmerkingen in dit verband, maar verklaart daarentegen dat het interview bij de DVZ goed verlopen was (NPO verzoekster, p. 3). Bijkomend merkt de Raad nog op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud tevens verklaarde dat deze onduidelijkheden gedeeltelijk zijn eigen fout zijn aangezien hij niet alles op een rijtje gezet had en overdacht had (NPO verzoeker, p. 24). Evenmin kunnen de verzoekende partijen deze tegenstrijdigheden verklaren door in hun verzoekschrift aan te voeren dat verzoekster concentratieproblemen zou hebben. Verzoekster maakte hiervan, noch aan het begin van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS, noch bij het invullen van de Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" enige melding (AD verzoekster, stuk 7, Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Evenmin legt zij enig begin van bewijs hiervan neer. Uit de notities van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt verder dat dit op normale wijze is verlopen en dat verzoekster in staat was haar vluchtrelaas op omstandige en gestructureerde wijze uiteen te zetten en de haar hierover gestelde vragen te beantwoorden. Enige ernstige concentratieproblemen in haar hoofde kunnen uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud niet blijken en verzoekster blijft in gebreke in haar verzoekschrift concreet aan te tonen dat of waar zich tijdens haar persoonlijk onderhoud dergelijke problemen zouden hebben voorgedaan.

In de bestreden beslissingen wordt vervolgens op goede gronden het volgende overwogen in hoofde van verzoeker:

"Deze ongeloofwaardigheid blijkt ook uit jullie verklaringen omtrent jullie vermeende pogingen om binnenlandse bescherming te zoeken in Colombia:

- *Vooreerst leggen jullie geen enkel bewijs neer van eventuele meldingen die jullie maakten bij de Colombiaanse overheid omtrent jullie problemen. Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat jullie zich daadwerkelijk tot de autoriteiten hebben gewend.*

- *Jullie verklaren dat jullie wel naar de politie gingen om klacht neer te leggen in de periode dat jullie werden belaagd via bericht en via telefoon, maar dat er geen akte werd genomen van jullie klacht en de politie gewoon zei dat jullie van nummer moesten veranderen en dat jullie problemen dan opgelost zouden zijn (CGVS, p. 10, 21; CGVS Y(...) E(...), p. 8, 15, 16). Uw partner spreekt ook over een andere keer dat jullie naar het openbaar ministerie gingen na de aanslag op jullie huis, maar zegt dat hier opnieuw geen procedures werden opgestart vanwege het gebrek aan bewijzen (CGVS Y(...) E(...), p. 16). In het licht van al het bovenstaande kan hier echter niet zonder mee geloof aan gehecht worden. Overigens stellen jullie dat jullie na de aanslag op jullie huis de politie belden, maar dat deze nooit kwam opdagen (CGVS p. 10, 22; CGVS Y(...) E(...) p. 8, 19). Ook hier kan niet zonder meer geloof aan worden gehecht, gezien het opmerkelijk zou zijn dat de politie, zelfs wanneer er schoten zijn gelost (CGVS, p. 10; CGVS Y(...) E(...), p. 8, 11, 15), helemaal niet komt opdagen wanneer ze wordt opgebeld. In dit verband is het ook bevreemdend dat jullie klaarblijkelijk geen bijkomende stappen hebben gezet om hulp te zoeken bij de politie, gezien de ernst van de situatie. Het is immers evident aan te dringen dat de politie komt wanneer er op je huis geschoten wordt.*

- *U beweert dat jullie foto's hadden van jullie bezoek aan het openbaar ministerie, maar dat deze op de gsm van uw echtgenote stonden en dat deze is gestolen (CGVS, p. 8, 21-23). Dit is echter een stereotiepe verklaring die niet kan overtuigen."*

De verzoekende partijen kunnen niet overtuigen waar zij in hun verzoekschrift louter stellen dat het "onmogelijk (is) om bewijzen voor te leggen van de stappen die ze ondernamen, nu de bescherming er gewoonweg niet was en dit verzoekers ertoe bracht om hun land te verlaten". Enerzijds stelt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast dat het opmerkelijk is dat de politie zelfs niet zou komen opdagen zijn wanneer er al schoten gelost zijn en wanneer de verzoekende partijen ervoor reeds melding gemaakt zouden hebben van de afpersing, anderzijds tonen de verzoekende partijen met voorgaand betoog niet aan dat zij bijkomende stappen gezet zouden hebben om hulp te verkrijgen, wat nochtans kan worden verwacht indien ze later zouden besluiten omwille van het vermeende gebrek aan bescherming hun land te verlaten. Dat hun verklaringen corresponderen met objectieve informatie over het disfunctioneren van de politie en het openbaar ministerie in Colombia, kan geen afbreuk doen aan het voorgaande, daar deze informatie algemeen van aard is en niet wegneemt dat de verzoekende partijen in gebreke blijven hun vermeende pogingen om bescherming te verkrijgen van hun nationale autoriteiten *in concreto* aannemelijk te maken.

Vervolgens treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar hij in de bestreden beslissingen nog de volgende opmerkingen maakt aangaande de verdwijning van verzoeksters grootmoeder:

“U en uw partner menen te vermoeden dat dit in feite een ontvoering door de gota a gota is, hetgeen jullie vooral lijken af te leiden uit het feit dat uw partners grootmoeder gezien is in het gezelschap van een man (CGVS Y(...) E(...), p. 10). Jullie leggen hieromtrent echter geen bewijzen neer, en dus valt niet zonder meer aan te nemen dat dit daadwerkelijk om een ontvoering ging, aangezien dit louter een hypothese is van jullie. Ook de link tussen deze verdwijning en jullie eigen problemen is niet aannemelijk, aangezien de verdwijning in verband wordt gebracht met een som geld waar uw partners grootmoeder recht op heeft na het overlijden van haar man (CGVS, p. 17; CGVS Y(...) E(...), p. 10, 18).”

De verzoekende partijen kunnen niet gevolgd worden waar zij in dit verband in hun verzoekschrift vooreerst opmerken dat geen rekening werd gehouden met een aangifte die zou zijn ingediend naar aanleiding van de verdwijning van verzoeksters grootmoeder en die zij op het CGVS zouden hebben neergelegd maar die niet werd toegevoegd aan het administratief dossier. Het stuk waarnaar zij in hun verzoekschrift verwijzen als die 'aangifte' en dat zij voegen (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 5) betreft in werkelijkheid verschillende andere documenten die wel degelijk werden opgenomen in het administratief dossier (AD verzoeker, stuk 6, 'Documenten', nrs. 10, 14, 15 en 16) en waaromtrent in de bestreden beslissingen gemotiveerd wordt waarom zij de appreciatie van hun vluchtmotieven niet kunnen wijzigen. Deze motieven worden *infra* aangehaald.

De verzoekende partijen wijzen er in hun verzoekschrift verder op dat verzoekster en haar grootouders door de schulden van haar moeder herhaaldelijk werden geïntimideerd en zij bovendien gemakkelijk aan elkaar gelinkt konden worden, nu zij nog samengewoond heeft met haar grootouders. De Raad dient echter vast te stellen dat uit dit betoog niet af te leiden valt dat de verdwijning van G. D. S. effectief te maken heeft met de *gota-a-gota*-lening van verzoeksters moeder, daar blijkt dat zij verschillende problemen had (NPO verzoekster, p. 5) en dit bovendien ingaat tegen hun verklaringen waarin zij de verdwijning van haar grootmoeder in verband brengen met de som geld die zij kon innen naar aanleiding van het overlijden van verzoeksters grootvader (*Ibid.*, p. 10 en 18; NPO verzoeker, p. 17). Waar zij nog stellen dat de verdwijning plaatsvond in dezelfde periode als die waarin zij belaagd werden, maken zij evenmin concreet aannemelijk dat dit verband zou houden met hun eigen beweerde problemen. Bovendien wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen tijdens hun persoonlijk onderhoud verklaarden dat de grootmoeder met een man vertrok, zonder dit verder te specificeren en zij niet met zekerheid kunnen zeggen dat zij effectief ontvoerd is (NPO verzoekster, p. 10 en 18). De verzoekende partijen slagen er dan ook niet in de band tussen hun eigen beweerde problemen en de verdwijning van verzoeksters grootmoeder aan te tonen.

Voorts kunnen de door de verzoekende partijen neergelegde documenten deze appreciatie niet wijzigen, zoals in de bestreden beslissingen als volgt wordt gemotiveerd:

“Jullie paspoorten, Bijlages-26, verblijfscertificaten en de kopies van jullie vliegtickets tonen louter jullie identiteit, jullie woonplaats en jullie reisweg aan, dewelke het CGVS in deze niet in twijfel trekt.

- *Volgende documenten tonen louter het overlijden van F(...) L(...), de grootvader van Y(...) E(...) aan, alsook het feit dat de grootmoeder en moeder van Y(...) E(...) gemachtigd zijn om een som geld op te halen naar aanleiding van het overlijden van F(...) L(...): de foto van de begrafenis; het verzekeringsdocument met betrekking tot de aanrijding; en het document omtrent de volmacht voor het innen van het geld van de verzekering. Het CGVS trekt noch het overlijden van F(...) L(...), noch de som geld die daardoor kan worden opgehaald, in twijfel. Deze documenten tonen echter geenszins aan dat de grootmoeder van Y(...) E(...) zou ontvoerd zijn.*

- *Wat betreft de nieuwsberichten over de verdwijning van G(...) d(...) S(...), de grootmoeder van Y(...) E(...), staat het volgende in het artikel uit 'Radio Interior': “Bronnen dicht bij de vermiste vrouw hebben aan deze media uitgelegd dat ze vrezen dat G(...) mogelijk wordt gedwongen om terug te reizen naar Colombia”. Dit wordt vervolgens door diezelfde bronnen in verband gebracht met de som geld waarop zij recht heeft vanwege de dood van haar man. Volgens die bronnen zou uw grootvader ook 'vermoord' zijn, waar u noch uw partner melding van maakten. Jullie hebben het immers steeds over een overlijden (CGVS, p. 9, 16; CGVS Y(...) E(...) p. 8, 10, 18), wat opmerkelijk is. Er staat niet om welke bronnen het hier gaat, waardoor de betrouwbaarheid ervan niet kan worden nagegaan, en dus weinig bewijswaarde kan worden gehecht aan dit artikel. Bovendien staat er expliciet dat de desbetreffende bronnen louter vrezen dat G(...) d(...) S(...) gedwongen is om naar Colombia te reizen, hetgeen erop wijst dat het slechts om een hypothese gaat. In geen van de andere nieuwsberichten is op welke manier dan ook sprake van een mogelijke ontvoering, maar louter over een verdwijning.*

- *Aan de foto's van verwondingen aan het gezicht van Y(...) E(...) kan tevens weinig bewijswaarde worden gehecht. Uit de foto's kan immers niet worden afgeleid wie de verwondingen toebracht of waardoor ze zijn veroorzaakt. Bovendien worden deze verwondingen door geen van jullie beide gelinkt aan jullie problemen in Colombia.*

- *De Spaanse vreemdelingenkaart en het rijbewijs van O(...) L(...) ondersteunen louter haar identiteit en het feit dat ze in Spanje een verzoek om internationale bescherming indiende, hetgeen het CGVS in deze niet betwist.*
 - *De documenten met betrekking tot het verzoek van O(...) L(...) ondersteunen dat zij een verzoek om internationale bescherming indiende in Spanje, wat het CGVS niet in twijfel trekt. Verder zijn zij gelinkt aan het verzoek om internationale bescherming van uw schoonmoeder in Spanje, wat buiten het onderzoek van het CGVS valt. Jullie schetsen beiden dat er een link is tussen jullie eigen problemen en die van uw schoonmoeder (CGVS, p. 5, 12, 17; CGVS Y(...) E(...), p. 8, 10, 18), maar jullie maken deze link niet duidelijk of expliciet, los van het contract voor de lening dat u stelt getekend te hebben. Gezien het CGVS het, zoals besproken, niet aannemelijk acht dat u dit contract daadwerkelijk ondertekende, hebben de verklaringen van O(...) L(...) weinig waarde in het kader van jullie eigen verzoek en kunnen ze de gemaakte conclusies niet ombuigen. Voor de duidelijkheid moet worden benadrukt dat deze Spaanse documenten slechts de verklaringen van uw schoonmoeder bevatten.*
 - *Het paspoort en de identiteitskaart van G(...) d(...) S(...), en het bewijs van haar asielaanvraag in Spanje, tonen louter haar identiteit aan en het feit dat ze een verzoek om internationale bescherming indiende in Spanje, hetgeen het CGVS in deze niet betwist.*
- (...)
- *Het document over de gota a gota en de uittreksels uit het Nederlands algemeen ambtsbericht en de EUAA country focus Colombia brengen weinig aan tot uw verzoek om internationale bescherming. Met deze documenten zoekt u de praktijk van de gota a gota te documenteren, dewelke het CGVS niet in twijfel trekt. Deze documenten kunnen jullie eigen vluchtrelaas echter niet ondersteunen. Ze kunnen de gemaakte conclusies dus evenmin ombuigen.”*

De verzoekende partijen laten deze motieven van de bestreden beslissingen, die pertinent zijn en steun vinden in de administratieve dossiers, in hun verzoekschrift geheel ongemoeid, waardoor deze door de Raad worden overgenomen en beschouwd worden als zijnde hier hernomen. De door de verzoekende partijen neergelegde schermafbeeldingen van Whatsapp-berichten, e-mails en Whatsapp-nummers zijn verder evenmin afdoend, daar niet duidelijk is van wie deze berichten afkomstig zijn en niet kan worden vastgesteld in welke omstandigheden en met welke bedoelingen deze berichten verstuurd zijn (AD verzoekster, stuk 5, 'Documenten', nr. 17; AD verzoeker, stuk 6, 'Documenten', nr. 17).

Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog betogen dat hun verklaringen corresponderen met objectieve informatie, dient te worden herhaald en benadrukt dat het aanhalen van algemene informatie over de problematiek van de *gota a gota*, waarvan het bestaan op zich niet wordt betwist, niet volstaat om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partijen blijven daartoe in gebreke.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan de verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partijen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Colombia, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij bij een terugkeer naar Colombia een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dienen te koesteren.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Colombia.

3.3.5.2. In zoverre de verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming omwille van de problemen die zij zouden hebben naar aanleiding van de *gota-a-gota*-lening die verzoeker zou hebben ondertekend voor verzoeksters moeder.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken of omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviseerd.

3.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In haar aanvullende nota neergelegd op 26 mei 2025, wordt door de verwerende partij aangaande de veiligheidssituatie in Colombia het volgende uiteengezet:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in deze om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vuren eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich

op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdentificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdentificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Zoals hierboven vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de verklaringen van de verzoekende partijen over hun herkomst en laatste verblijfplaats in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Valle del Cauca worden beoordeeld.

Hoewel uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het departement Valle del Cauca behoort tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict, blijkt uit deze landeninformatie evenzeer dat dit niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich meebrengt en er op dit moment geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen betwisten dit niet, en brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de verwerende partij hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

3.3.5.4. Gelet op het voormelde tonen de verzoekende partijen niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen de verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Ze tonen evenmin aan dat ze in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat de verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen ze elk de mogelijkheid hun vluchtredenen uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben ze zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers en op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoekende partijen. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan blijken dat de adjunct-commissaris *in casu* een beoordelingsfout heeft gemaakt.

3.3.9. Waar de verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen de verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen ze aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend vijftientig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT

